ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Τὸ ΟΧΙ συνεκλόνισε τὴν ἀνθρωπότητα

Λόγος τοῦ ὑποστρατήγου ἐ.ἀ. κ. ΜΙΛΤ. ΤΣΟΓΚΑ

Γ'

Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ὅταν ἤκουσε τὸ «Ο Χ Ι» ἐκεῖνο συνεκλονίσθη ὑπὸ αἰσθήματος τὸ ὁποῖον μόλις ἀποδίδει ἡ λέξις «κατάπληξις» καὶ ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν της, ὅπως τὴν ἐκράτησε πρὸ 120 ἐτῶν ὅταν ἐπληροφορήθη τὸν συναγερμὸν τοῦ 1821. Εἶχε πιστευθῆ πρὸ πέντε αἰώνων ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὅτι τὴν 29ην Μαΐου 1453 τὸ σήμαντρον τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐσήμανε μαζὶ μὲ τὸν ὕμνον τοῦ τελευταίου Παλαιολόγου καὶ τὸν αἰώνιον ὕμνον τοῦ Ἔθνους.

Τὸ 1821 ὅμως ἡ φιλοπατρία τῶν Ἑλλήνων διέλυσε καὶ ἀπεξήρανε τὸν ζόφον καὶ τὸ τέρμα τῆς δουλείας καὶ ἐξέπληξε τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἦτο πλέον νεκρά, ψυχρὰ καὶ γλυκεία ἐνέπνεε φρίκην διότι δὲν εἶχε ψυχήν, διότι δὲν ἦτο ζῶσα ἔγραφεν ὁ Λόρδος Βύρων. Ναὶ ὅταν ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη λούφαζε ντροπιασμένη ἢ προσκυνοῦσε μὲ τρόμον τὸν Κατακτητήν, μόνον ἡ Ἑλλὰς ἠκολούθησεν ὑπερήφανος τὸν προγονικόν της δρόμον τῆς Ἐλευθερίας.

Διὰ τῆς συμβολῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον τοῦ 1940—1941 ἐναντίον τοῦ Ἄξονος ὁ Συμμαχικὸς ἀγὼν ἐνισχύθη διὰ ἠθικοῦ καὶ ὑλικοῦ κέρδους.

α) Ἠθικὸν κέρδος: Μέχρι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 εἶχε σχεδὸν παραμερισθῆ ἡ ἀξία τῶν ἠθικῶν δυνάμεων εἰς σύγχρονον πόλεμον. Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἀγωνισθέντες ὅπως ἠγωνίσθησαν τὸ 1940—1941 εἰς τὰ Βορειοηπειρωτικὰ βουνά, ὀχυρὰ Μακεδονίας, Θράκης, Κρήτης, θάλασσαν καὶ ἀέρα, ἔθεσαν πρῶτοι εἰς τὸ προσκήνιον καὶ κατὰ τὸν σύγχρονον τοῦτον πόλεμον τὸν ἠθικὸν συντελεστὴν καὶ ἐτόνισαν τὴν αἰωνίαν ἀξίαν τοῦ συντελεστοῦ τούτου, μὲ ἀποτέλεσμα τὰ ψυχολογικὰ διδάγματα τοῦ ἀγῶνος 1940 — 1941 νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἀγγλικὴν ἀντοχήν, νὰ θερμάνουν τὴν γαλλικὴν ἀπάντησιν, νὰ ἐνθαρρύνουν τὴν ρωσικὴν εἰσβολήν, νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τῆς στάσεως τῶν ταλαντευομένων οὐδετέρων, νὰ τονώσουν τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀμερικανικῆς παρεμβάσεως καὶ τέλος νὰ ἀναπτερώσουν τὰς ψυχὰς καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ὑποδούλων Λαῶν.

β) Ὑλικὸν κέρδος: Διακοσίας δέκα ἓξ ἡμέρας καὶ ἄλλας τόσας νύκτας ἐχάρισεν ἡ Ἑλληνικὴ ἀντίστασις τοῦ 1940—1941 εἰς τοὺς Συμμάχους διὰ νὰ προπαρασκευάσουν τὴν ἄμυνάν των ἀρχικῶς καὶ τὴν ἀντίστασίν των βραδύτερον, ἐνῶ ἐκ παραλλήλου 216 ἡμερονύκτια ἀφηρέθησαν ἀπὸ τὸν προϋπολογισθέντα χρόνον ὑπὸ τοῦ Ἄξονος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν στρατιωτικῶν του σχεδίων.

Διὰ νὰ ἀντιληφθῆ καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου 216 ἡμερονυκτίων εἰς τὸν σύγχρονον ἀστραπιαῖον πόλεμον, ὑπενθυμίζω ὅτι ὀλίγων ὡρῶν κέρδος ἐζητοῦσαν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων ὅταν ὁ πρῶτος παρήγγειλε «Στήτω ὁ ἥλιος κατὰ Γαβαών» καὶ ὁ δεύτερος παρακαλοῦσε νάρθη συντόμως ἡ νύκτα στὸ Βατερλώ.

Ναὶ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 δὲν ἀνεβίωσεν ἡ «Πολιοῦχος» τῆς Ἀκροπόλεως, οὐδὲ ἡ Χαλκίοικος τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ μία νέα θεά: Ἡ Ἑλλὰς ἔχουσα τῆς Ἀθηναίας θεᾶς τὸ πνεῦμα καὶ τῆς Σπαρτιάτιδος τὸ πολεμικὸν μένος.

Ἡ Γερμανία κατόπιν διὰ νὰ δώσῃ τέρμα εἰς μίαν χρονίζουσαν ἐπικίνδυνον κατάστασιν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ σώσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμῆς τῆς ἐξευτελισθείσης φασιστικῆς Ἰταλίας, σπεύδει εἰς τὸν στίβον ἀπευθύνουσα καὶ αὐτὴ μὲ τὴν σειρὰν της τελεσίγραφον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν 6ην Ἀπριλίου 1941.

Μολονότι διαρκοῦντος τοῦ Ἑλληνο—Ἰταλικοῦ πολέμου εἶχον προσχωρήσει εἰς τὸν Ἄξονα ἡ Βουλγαρία, ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Ρουμανία, εἶχεν ἀνανεωθεῖ τὸ Γερμανορωσικὸν σύμωνον, εἶχεν ὑπογραφῆ καὶ τὸ Ρωσο—Ἰαπωνικὸν τοιοῦτον, ἐν τούτοις ἔναντι τοῦ Κολοσσοῦ τούτου ἡ συμπεριφορά μας δὲν παρεκκλίνει τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐθνικῆς τιμῆς, ἡ ὁποία συμβολίζει καθ' ἡμᾶς τὴν Ἐθνικὴν Ἐλευθερίαν καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ τελεσίγραφον τοῦ Ράϊχ ἦτο πάλιν «Ο Χ Ι».

Τὰ σμήνη τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἀνενόχλητα καλύπτουσι τὸν ἑλληνικὸν οὐρανόν, ἐνῶ τεθωρακισμέναι γερμανικαὶ φάλαγγες κατακλύζουσι τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ στρατὸς τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος κυκλωθεὶς τελείως καὶ πανταχόθεν βαλλόμενος ἀπὸ δύο πανισχύρους Αὐτοκρατορίας συνθηκολογεῖ.

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὅμως μεγαλόνησον μάχιμος θεῖος χορὸς ἐν Κρήτῃ τῶν προγόνων τοῦ Μίνωος, τῶν εὐρεθέντων ἐκεῖ τέκνων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ ὀλίγων τέκνων τῆς γηραιᾶς Ἀλβιῶνος τὰ ὁποῖα ἔσυρεν ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος Β΄, ὄχι μόνον μετέτρεψε τὸ ἀγωνιῶδες τροχάδην τῆς Ἱστορίας εἰς βάδην ἀλλ' ἔδωσεν εἰς τὴν ἐκπεπληγμένην ἀνθρωπότητα θέμα λαμπρόν, ἀποδείξας ὅτι αἱ ἀρεταὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων μας δὲν ἐσβέσθησαν εἰς τὰς καρδίας μας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ἐπιτροπῆς μαθητικῶν συσσιτίων Ἀροανίας

Ἡ Ἐπιτροπὴ μαθητικῶν συσσιτίων Γυμνασίου καὶ Δημοτικοῦ σχολείου Ἀροανίας, ἥτις κατὰ τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος ἐνήργησε καὶ ἐπέτυχε, τῇ εὐγενῇ καὶ αὐθορμήτῳ συνδρομῇ πολλῶν πατριωτῶν, τοὺς ὁποίους καὶ διὰ τῆς παρούσης, δημοσίᾳ θερμῶς εὐχαριστεῖ, τὴν λειτουργίαν συσσιτίων μέχρι πέρατος τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναθέσῃ εἰς λειτουργίαν ταῦτα καὶ κατὰ τὸ τρέχον σχολικὸν ἔτος, διὰ τοπικῶν πόρων κατ' ἀρχήν, εὐελπιστοῦσα ὅτι θὰ τύχῃ καὶ πάλιν τῆς συμπαραστάσεως τῶν ἐκτὸς μώντωντὴν ἐν προκειμένῳ φιλάν θρωπον προσπάθειάν της. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ εἰς τὸ Γυμνάσιον φοιτῶντες μαθηταί καταγόμενοι, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐκ τῶν πέριξ Κοινοτήτων Ἀγριδίου, Ἀναστάσεως, Μοστιτσίου, Κλείτορος, Κεμενιάνων, Χοβόλης, Δεσινοῦ, Δροβολοβοῦ, Σειρῶν, Ἠάου, Λειβαρτζίου, Λεχουρίου, Ψωφίδος καὶ Κερασιᾶς, ἀναγκάζονται, ἐλλείψει οἰκονομικῶν μέσων πρὸς ἐνοικίασιν δωματίων ἐνταῦθα, νὰ πηγαινοέρχωνται εἰς τὰ χωρία των, διανύοντες 1—4 ὥρας ἡμερησίως, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως καὶ ὑπὸ δυσμενεστάτας πολλάκις καιρικὰς συνθήκας μὲ ὑπόδησιν καὶ ἔνδυσιν ἀθλίαν καὶ ὅτι ἡ ἀπαράδεκτος τοιαύτη κατάστασις συγκινεῖ βαθύτατα πᾶσαν εὐγενῆ ψυχήν, ἡ ἐπιτροπὴ ποιεῖται θερμοτάτην ἔκκλησιν πρὸς πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὅπως ἔλθωσιν ἀρωγοὶ τῆς Θεαρέστου ταύτης προσπαθείας.

Εὐχαριστοῦσα ἀποστέλλει Πατριωτικοὺς χαιρετισμοὺς

Ἐν Ἀροανίᾳ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1963

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ὁ πρόεδρος

ΧΑΡ. ΙΕΡ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ Μέλη

Νικ. Ἱερ. Ἀντωνακόπουλος Δ)ντὴς Γυμνασίου Ἠάκος Οἰκονομόπουλος, Πρόεδρος Κοινότητος Ἀθανάσιος Χριστιανός φιλόλογος, Γεώργιος Ἀποστόλου, Δ)ντὴς Δημ. σχολείου Θεμιστ. Σοφιανόπουλος, γραμματεὺς Κοινότητος Παναγιώτης Ἀθανασόπουλος, Π. Οἰκονόμου συμβολαιογράφος.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

διέταξε κυκλικὲς κινήσεις. Ἔπρεπε νὰ προσέξῃ πολύ, διότι ἐὰν χτυπιόταν τὸ σκάφος, τὸ φορτίον τῶν βομβῶν θὰ ἐσκότωνε ὅλο τὸ πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ θὰ προξενοῦσε μεγάλες καταστροφὲς στὰ γύρω πολεμικὰ σκάφη. Ὅταν ὁ Κέννεντυ αἰσθάνθηκε ὅτι τὸ πλοῖο ἔκανε συνεχεῖς στροφές, ἀντελήφθη ὅτι κάτι συμβαίνει καὶ ἔτρεξε στὸ κατάστρωμα. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔβγαινε ἀπὸ τὰ νέφη ἕνα ἰαπωνικὸ ἀεροπλάνο καὶ ἔρριχνε μιὰ βόμβα διακοσίων κιλῶν. Ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ σήκωσε τεράστιο πίδακα. Ὁ Κέννεντυ σωριάσθηκε κάτω. Ἔναμε γάλο κῦμα ἐσάρωσε τὸ σκάφος. Μπόρεσε ν' ἀναρριχηθῆ ἕως τὸ κατάστρωμα καὶ ἀντίκρυσε τὸ πιὸ συναρπαστικὸ θέαμα τῆς ζωῆς του.

Ἐννέα ἀεροπλάνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ οὔρλιαζαν σὲ κάθετες ἐφορμήσεις, χτυποῦσαν τὸ 449 καὶ τὸ «Ἀαρών». Δύο βόμβες ἀκόμη ἔπεσαν κοντὰ καὶ ἐπροξένησαν ζημίες. Τὸ 449 δὲν ὑπέστη κανένα ἄμεσο πλῆγμα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ καταδρομικὸ φάνηκε μαῦρος καπνὸς καὶ τὸ σκάφος ἄρχισε νὰ κλίνῃ πλαγίως.

Δύο ἀεροπλάνα τοῦ ἐχθροῦ χτυπήθηκαν καιρίως. Ἐνῶ ἔπεφταν φλεγόμενα, οἱ πιλότοι κατώρθωσαν νὰ πηδήσουν μὲ τ' ἀλεξίπτωτα. Καθὼς εἶχε λήξει τὸ πρῶτο κῦμα τῆς ἐπιθέσεως, τὸ 449 ἔστειλε μιὰ λέμβο νὰ περισυλλέξῃ τοὺς ἀεροπόρους. Ὁ Κέννεντυ παρηκολούθησε ὁλόκληρη τὴ σκηνή.

Ὁ ἕνας Ἰάπων ἔμενε ἀδρανὴς πάνω στὰ κύματα, ξαπλωμένος στὸ σωσσίβιό του. Γιὰ τὴν περίπτωσι ἀντιστάσεως ἐκ μέρους του, στὴ λέμβο εἶχαν πάρει ἕνα πολυβόλο. Ὅταν εἶδε τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ πλησιάζουν, πέταξε τὸ κράνος του, ἀπηλλάγη καὶ ἀπὸ τὸ σωσσίβιο καὶ ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται κολυμβῶντας. Φαίνεται πὼς εἶχε κτυπηθεῖ τὸ ἀριστερὸ χέρι του, διότι ἐκινοῦσε μονάχα τὸ δεξί. Τελικά, ἡ λέμβος τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ πέταξαν ἕνα σχοινί. Ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ τὸ πιάσῃ, ἔσυρε κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ἕνα ρεβόλβερ καὶ πυροβόλησε ἀστόχως δύο φορές. Δὲν ἐπρόλαβε νὰ ρίξῃ τρίτη σφαῖρα, διότι τὸν ἐγάζωσε τὸ πολυβόλο. Ὁ Κέννεντυ εἶδε τὸν ἀεροπόρο νὰ σηκώνῃ ἀμφότερα τὰ χέρια του καὶ νὰ βυθίζεται στὴ θάλασσα. «Ὡραῖο καλωσόρισμα στὸ Νότιο Εἰρηνικὸ» εἶπε στὸν ἑαυτό του...

Τὸ ταξίδι τοῦ ὑποπλοιάρχου Κέννεντυ εἶχε ἀρχίσει πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο, ὅταν ἐπεβιβάσθη τοῦ μεταγωγικοῦ «Ροσαμπώ», ποὺ ἦταν τὸ πρώην Γαλλικὸ ὑπερωκεάνειο «Στρατάρχης Ζὸφφρ», διασωθὲν ἀπὸ τὴ Μανίλα, κατὰ τὴν ἀποβαση τῶν Ἰαπώνων. Ἔκανε τώρα μεταφορὲς μεταξὺ Δυτικῆς Ἀκτῆς καὶ Νοτίου Εἰρηνικοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ κατηυθύνετο στὶς Νέες Ἑβρίδες, χίλια μίλια βορειοανατολικὰ τῆς Αὐστραλίας.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἐταξίδευαν γιὰ τὶς νέες θέσεις των καὶ ἄκουσαν μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι εἶχαν ὡς συνταξιδιώτη τὸν Κέννεντυ, τὸν συγγραφέα τοῦ «Γιατὶ κοιμήθηκε ἡ Ἀγγλία». Φυσικά, ἄνοιξαν συζήτηση. Καὶ ὅλοι κατηγοροῦσαν τὸν Τσάμπερλαιν καὶ τὴν πολιτικὴ τοῦ «κατευνασμοῦ» του. Ἂν ὁ Τσάμπερλαιν εἶχε ἀρνηθεῖ νὰ συνθηκολογήσῃ στὸν Χίτλερ, δὲν θὰ μποροῦσε ἡ Γερμανία νὰ κυριαρχήσῃ στὴν Εὐρώπη, οὔτε θὰ εἶχε θαρρέψει ἡ Ἰαπωνία, γιὰ νὰ χτυπήσῃ στὸ Πὲρλ Χάρμπορ.

Τότε μίλησε ὁ Κέννεντυ. Γιατί, τοὺς ἐρώτησε, ν' ἀποδίδεται στὸν Τσάμπερλαιν ὅλη ἡ μομφή; Ὁ Βρετανὸς πρωθυπουργὸς πῆγε στὸ Μόναχο, ἐνῶ εὑρίσκετο σὲ μιὰ μοιραίως ἀδύνατη θέση, γιὰ τὴν ὁποίαν πάρα πολλὰ πρόσωπα εὐθύνοντο. Δὲν ἦταν δίκαιο νὰ βαρύνῃ ἕναν ἄνθρωπο μονάχα ὅλη ἡ μομφή, ὅταν εἶχαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὴν μερίδα τους. Πῶς νὰ μὴ συμβῆ ἡ συνθηκολόγησις τοῦ Μονάχου; Γιατὶ τὸ λέτε μονάχα στὸν Τσάμπερλαιν καὶ νὰ μὴ τὸ πῆτε στὴ φοβία καὶ τὴν ἀπάθεια τῶν δημοκρατικῶν κατὰ τὴν μετὰ τὸ 1930 δεκαετία; Πῆτε το στὸν παθολογικὸ φόβο τοῦ πολέμου καὶ στὸν εἰρηνισμό, ποὺ εἶχε ἀπαλύνει τὴν Ἀγγλία. Πῆτε το στὶς ἐπιχειρήσεις καὶ στὸν συνδικαλισμὸ καὶ στὰ πολιτικὰ κόμματα, ποὺ εἶχαν θέσει τὰ συμφέροντά τους ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἐπανοπλισμό. Αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν ἐβάρυνε μονάχα τὴν Ἀγγλία, μὰ ὅλες τὶς δημοκρατίες καὶ τὶς καπιταλιστικὲς κοινωνίες.

Σύντομα οἱ συνομιληταί του ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἤτανδαθειά ἐνήμερος στὰ θέματα τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς. Τὴν ἐπομένη ἔγινε ἡ τυπικὴ γνωριμία τους, γιατὶ ὅσο συζητοῦσαν δὲν εἶχαν κἂν συστηθεῖ. Τότε ὁ Κέννεντυ ἔμαθε ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἦταν ὁ σημαιοφόρος Τζαίην Ρὴντ καὶ ὁ ἄλλος, ὁ σημαιοφόρος Πὼλ Πενουαγιέ, ἐγγονὸς τοῦ Μόργκαν. Ἔγιναν φίλοι καὶ παρέμειναν μέχρι τέλους. Ὁ Ρὴντ μετέσχε ὡς μάρτυς στοὺς γάμους τοῦ Τζὼν Φ. Κέννεντυ μὲ τὴν Ζακελίνα Λῆ Μπουβιέ, τὸ 1953. Καὶ ὅταν ἔγινε πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀνέλαβε κυβερνητικὴν ὑπηρεσίαν.

Τὸ ταξίδι τους ἐπὶ τοῦ «Ροσαμπώ» ὑπῆρξε χωρὶς ἀπόπτα. Ἔφθασαν στὸ λιμάνι Ἐσπίριτου Σάντο, ὅπου ὁ Κέννεντυ ἀπεβιβάσθη, γιὰ νὰ προχωρήσῃ στὶς νήσους τοῦ Σολομῶντος, ὅπου θὰ ἐτοποθετεῖτο στὴ βάση τορπιλλακάτων. Ἐκεῖ χωρίσθηκε ἀπὸ τοὺς φίλους του.

Μετὰ τὴν ἐπιδρομή, ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω, τὸ 449 ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν περιοχὴ Γκουανταλκανάλ. Ὁ Κέννεντυ ἐπανῆλθε σὲ λίγες ἡμέρες καὶ τὸν ὑποδέχθηκε τὸ μαχητικὸ σῆμα τοῦ Ναυάρχου Οὐίλλιαμ Χέλσεη, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς νεοαφιχθέντας νὰ σκοτώνουν ὅσο περισσότερους «Τζάπς» (Ἰάπωνας) μποροῦσαν. Τὸ σῆμα, ποὺ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναυάρχου εἶχε γραφῆ στὸν πίνακα ἀνακοινώσεων, ἔλεγε:

ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΖΑΠΣ. ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΖΑΠΣ. ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΤΖΑΠΣ. Θὰ βοηθᾶτε νὰ σκοτώσουμε τοὺς κίτρινους μπάστερδους, κάνοντας καλὰ τὴ δουλειά σας.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

3ον

Οἱ συνωμόται ὅταν ἔμειναν μόνοι ἄρχισαν νὰ σχολιάζουν τὶς εἰδήσεις ποὺ τοὺς εἶχεν ἀναγγείλει ὁ προσωπιδοφόρος ἀρχηγός.

Ὅλοι ἦσαν ἐξηγριωμένοι καὶ ἔβριζαν μὲ τὶς χειρότερες βρισιές τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ἄγγλους.

Ἀλλ' ὁ Μαρτῖνο τοὺς διέκοψε:

— Ἐμπρός, ἂς πηγαίνουμε γιατὶ ξημέρωσε, εἶπε.

Καί, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἔβγῆκε στὸ διάδρομο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ διάδρομος ἦταν μακρὺς καὶ στενὸς καὶ ἄρχισε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς βίλλας καὶ ἔφτανε ὡς τὴν ἄλλη, μοιάζοντας ἔτσι σὰν στοά.

Οἱ συνωμόται τὸν διέτρεξαν ὡς τὸ βάθος ὅπου ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ πορτίτσα.

Τὴν ἄνοιξαν καὶ βγῆκαν στὸ πίσω μέρος τοῦ μεγάλου κήπου τῆς βίλλας.

Κι' ἐδῶ, τὰ δέντρα ἦσαν πυκνὰ καὶ μόνο ἕνα μικρὸ μονοπάτι ἔβγαζε σὲ μιὰ σιδερένια ἐξώθυρα.

Ἕνας —ἕνας, οἱ συνωμόται ἐπέρασαν τὸ μονοπάτι αὐτὸ καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξαν ταβῶντας τὸ βαρὺ σιδερένιο μοχλό ποὺ τὴν ἔκλεινε.

Ὁ τοῖχος τῆς βίλλας ἦταν χτισμένος ἐπάνω στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ τὸ κῦμα ἔσπαγε ὅλη τὴν ὥρα ἐπάνω στοὺς ὀγκολίθους μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε χτισθῆ.

Ἔξω ἀπὸ τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ τοίχου αὐτοῦ, ἀρχίζε μιὰ μικρὴ σανιδένια ἐξέδρα, ἡ ὁποία τελείωνε σὲ μιὰ μεγάλη, πρασινοβαμμένη μπανιέρα.

Οἱ περισσότερες ἄλλως τε ἀπὸ τὶς κομψὲς ἀριστοκρατικὲς βίλλες τῆς συνοικίας αὐτῆς εἶχαν ἡ κάθε μιὰ καὶ τὴ δική της μπανιέρα.

Πλάι ἀπὸ αὐτὴ τὴν μπανιέρα ἀπάνω στὴν κυανῆ θάλασσα ποὺ τὴν ἀσήμωνε τὸ φεγγάρι, λικνιζόταν μιὰ βενζινάκατος.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ συνωμόται ἐπήδησαν μέσα σ' αὐτὴν καὶ ὁ Μαρτῖνο ἔλυσε τὸ σχοινί ποὺ τὴν κρατοῦσε δεμένη σ' ἕνα σιδερένιο κρίκο, μπηγμένον στὴ δοκὸ ποὺ ἐστήριζε τὴ μπανιέρα.

Ἔπειτα, ἔβαλε ἐμπρὸς καὶ ἡ βενζινάκατος ἄρχισε νὰ σχίζῃ γοργὰ τὰ κύματα, ἀφίνοντας πίσω της ἕνα πλατὺ αὐλάκι ποὺ ἐφάνταζε σὰν λυωμένο ἀσήμι, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Νὰ πᾶμε ἀνοιχτὰ συνεβούλεψε ὁ Μαρτῖνο.

— Γιατί; ρώτησε ἕνας ἄλλος συνωμότης, ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὸ τιμόνι.

— Γιατί ἔχει φεγγάρι ἀπόψε, καὶ ἂν πᾶμε γιαλό-γιαλὸ θὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν καὶ πρέπει νὰ φυλαγόμαστε.

—Δίκηο ἔχεις παρεδέχθη ἐκεῖνος, ἐπεύδων νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὶς ὑποδείξεις τοῦ Μαρτῖνο.

Καὶ ἡ βενζινάκατος ἔστριψε δεξιὰ πλέουσα ὁλοταχῶς.

Ἔξαφνα ὁ Μαρτῖνο ποὺ ἐρευνοῦσε τὸ πέλαγος μὲ τὸ βλέμμα του, ἀνεπήδησε τρομαγμένος.

Ἀνάμεσα στὰ φωσφορίζοντα κύματα, διεκρίνετο ἕνα μελανὸν σημεῖον, σὰν ἕνα κατάρτι ποὺ ἐξεῖχε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

—Στρῖψε ὅλο ἀριστερά. Ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Κοκάργιαλι, φώναξε τρομαγμένος.

Ἀλλ' ὡς πού νὰ προφθάσῃ ὁ τιμονιέρης νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή του ἦταν ἀργὰ πιά.

Λίγα μέτρα μπροστὰ ἀπὸ αὐτοὺς τὸ περισκόπιον ἑνὸς ὑποβρυχίου ἐφάνηκε ἀνυψωνόμενον κι' ἔπειτα τὸ ἴδιο ὑποβρύχιο ἀναδύθηκε φράζοντας μὲ τὸ ὄγκο του τὸ δρόμο.

Σὲ λίγο στὸν πυργίσκο του φάνηκαν δυὸ ναῦτες κι' ἕνας ἀξιωματικὸς ὁ ὁποῖος ἐφώναξε μὲ τὸν τηλεβόα:

— Μείνετε ἀκίνητοι. Ποιοί εἶσθε;

— Κατάρα! ἐβρυχήθη ὁ Μαρτῖνο. Εἴμαστε χαμένοι.

Πανικὸς κατέλαβε τοὺς συνωμότας. Τὸ σατανικὸ αὐτὸ ὑποβρύχιο — ποὺ ἦταν ἀγγλικὸ —φανερώθηκε μπροστά τους σὲ πολὺ ἀκατάλληλη στιγμή.

Ἂν τοὺς ἔπιαναν οἱ Ἄγγλοι θὰ τοὺς ἐρευνοῦσαν καὶ θὰ εὕρισκαν ἐπάνω τους τὶς σφραγισμένες διαταγές Ἐκείνων καὶ τότε ἦσαν ἀσφαλῶς χαμένοι. Θὰ τοὺς κρεμοῦσαν μέσα σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο.

Ἀλλ' ὁ Μαρτῖνο δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ τὰ χάνουν εὔκολα.

Ἐνῶ ἡ βενζινάκατος ἐπλεῦρι ζε στὸ ὑποβρύχιο, ἔβαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες καί, ὅταν τὰ ἔβγαλε κρατοῦσε δυὸ πιστόλια.

Τέσσερες πιστολιές ἀντήχησαν μέσα στὴ νύχτα καὶ οἱ τρεῖς Ἄγγλοι ἐκύλισαν αἱματοῦ φυρτοι στὴ θάλασσα.

Ἐμπρὸς τώρα ἐφώναξε ὁ δολοφόνος.

Καὶ ἀναπτύσσοντας ὅλη της τὴν ταχύτητα, ἡ βενζινάκατος ἀπεμακρύνθη ὁλοταχῶς ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιον ἔκαμψε ἀριστερὰ καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ Κοκάργιαλι. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ κῦτος τοῦ ὑποβρυχίου δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τίποτε ἀπὸ τὴν αἱματηρὰν τραγῳδίαν ποὺ εἶχε διαδραματισθῆ στὸν πυργίσκο του.

Ἐνόμιζαν πὼς ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τοὺς δυὸ ναῦτες ἀργοποροῦσαν γιατὶ ἔκαναν ψρῶψία. Καί, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ αὐτοὶ δὲν κατέβαιναν, ἀνέβηκαν ἐπάνω δυὸ ναῦτες γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τί συμβαίνει.

Βρῆκαν τοὺς τρεῖς ἄντρες τραυματισμένους νὰ κρατιοῦνται μὲ ὅση δύναμι τοὺς εἶχε ἀπομείνει, ἀπὸ τοὺς σιδερένιους κρίκους ποὺ ἦσαν στὶς πλευσὲς τοῦ ὑποβρυχίου.

Τοὺς ἀνέσυραν ἀμέσως, τοὺς κατέβασαν στὸ κῦτος καὶ τοὺς ἐξάπλωσαν στὶς κουκέτες των. Ἔπειτα ἀνέβηκαν ξανὰ ἐπάνω γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ἀπέγινε ἡ μυστηριώδης βενζινάκατος.

Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά.

Οἱ συνωμόται εἶχαν ἤδη φθάσῃ στὸ Κοκάργιαλι καὶ ἔκρυψαν τὴ βενζινάκατο μέσα σ' ἕνα ὑπόστεγο ποὺ ἦταν ἐπίτηδες χτισμένο μέσα στὴ θάλασσα. Ἔκλεισαν κατόπιν τὸ χώρισμα, ἐπάνω στὸ ὁποῖο χτυποῦσε τὸ κῦμα καὶ κλείνει ἀσφαλῶς ἀφοῦ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ὑπόστεγο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ κοινὴ μπανιέρα εἶχε κρυβῆ ἡ βενζινάκατος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΚΑΤΟΧΗ

Χαράματα.

Στὴν αὐρὴ τοῦ Πάγου ἄρχισε νὰ ροδίζῃ ἡ αὐγή.

Ἕνα χλωμὸ φῶς ἀπλωνότανε ἐπάνω ἀπὸ τὴν κοιμισμένη πολιτεία, τὴ Σμύρνη ποὺ ὀνειρευότανε τὴ μεγάλη αὐτὴ μέρα.

Στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἐκεῖ ποὺ τὸ ἀτλάζι τῆς θάλασσας ἑνώνεται μὲ τὸν οὐρανό, μικρὰ μαῦρα σημαδάκια φαίνονται, ποὺ ὁλοένα μεγαλώνουν.

Ἕνας πυκνὸς καπνὸς ποὺ ἁπλώνεται πρὸς τὸν ὁλογάλανο οὐρανὸ κι' ἔπειτα, σιγὰ σιγά, ξεχωρίζουν ἡ σιλουέττες πολεμικῶν πλοίων, ποὺ πλέουν ὁλοταχῶς πρὸς τὴ Σμύρνη.

Εἶναι τὰ ἑλληνικὰ ἀντιτορπιλλικά.

Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερες καὶ μισή, ὅταν τὰ ἀντιτορπιλλικὰ αὐτὰ φθάνουν μέσα στὸ λιμάνι καὶ ἀγκυροβολοῦν.

Σὲ λίγο ἀπὸ τὸν «Ἀβέρωφ» ἀρχίζουν νὰ ἀποβιβάζωνται ἀγήματα